

ספיר כהן

כותבת על אחיה סמ"ר עידן כהן ז"ל

מתעוררת משינה כשאני שומעת את אבא שלי מדבר בטלפון: "הוא לא בין הפצועים,

התקשרתי לכל הבתי חולים הוא לא נמצא שם, תירגעו!". בשיחה הוא דיבר עם אמא שלי שהייתה בלחץ כל היום מהרגע שיצא העדכון בחדשות שגדוד של גולני 15 נתקל במארב של חיזבאללה בשעות הבוקר, שמונה הרוגים... הטלפון לא מפסיק לצלצל, חברים של עידן, המשפחה.

מי לא התקשר? למי לא הייתה הרגשה רעה? לילה לפני, לא יודעת למה חשבתי על זה, אולי אתה שלחת לי את המחשבות האלה. חשבתי מה אני אעשה אם לא תהייה איתי יותר. מי ידע שכמה שעות אחרי זה באמת יקרה.

23:50 בערב, דפיקות בדלת.

אני בשיעור פרטי בחדר שלי. אמא בזמן הזה נכנסה לחדר של עידן לחפש טלפונים של חברים שלו מהצבא. אבא פותח את הדלת ואומר: "לא, אל תגידו לי שזה נכון". אמא יוצאת מהחדר ומולה עומדים חיילים, קצין ורופא. אמא צעקה צעקה אחת, צעקה מחרידה, צעקה שחדרה בכל השכונה ושתוך 2 דקות הבית התמלא אנשים. אני זוכרת שאני הייתי בהלם, בעולם אחר, שומעת רעשים מסביב, אבל מרגישה כאילו אני בחלום או יותר נכון סיוט. המורה שלי לקחה אותי לחדר עם אחד החיילים. היא שאלה את החייל: "מה קרה?" החייל אמר לה: "זה אח שלה..". היא שואלת בעדינות: "הוא פצוע?" והחייל עונה לה: "לא, הוא נהרג".

עדיין בהלם, המילים נכנסות מאוזן אחת ויוצאות דרך השנייה. מתכנסים כולם לשמוע איך זה קרה מדברי הקצין. אני עדיין בהלם, לא מגיבה לסביבה. שומעת את אמא בוכה, את אבא מתעצבן וצועק.

אנשים מתחילים להגיע עוד ועוד. ההלם שלי נמשך עד שאמא אומרת: "ספיר ועידן היו החברים הכי טובים, הוא האח הגדול שלה, הם תמיד היו משחקים ביחד". וזהו, משם הבנתי, את עידן אני כבר לא אראה יותר. עידן היה ילד יפה תואר, עדין, ביישן אבל למרות הכל סוחף את תשומת הלב של כולם. עם נתינה ענקית ודאגה לכל העולם. היה בינינו 9 שנים הפרש. הוא המודל לחיקוי בשבילי. הייתי מסתכלת עליו ומבינה שככה בדיוק אני ארצה להיות כשאהיה גדולה.

והנה גדלתי, בת 23 כבר ועידן עדיין נשאר הילד בן 21 שלעולם לא יגדל.. פרויקט חדש ומדהים שאתגר אותי לספר את הסיפור שלי, הסיפור שמלווה אותי מגיל 12 מנקודת המבט שלי.